

מ"ת 3193/12/21 - מדינת ישראל נגד מוהנד מחמד עלי

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

מ"ת 3193-12-21 מדינת ישראל נ' מחמד עלי(עציר)

בפני	כבוד השופט עמית בר
משיבה	מדינת ישראל
נגד	
מבקש	מוהנד מחמד עלי (עציר)

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר עד תום ההליכים, לפי סעיף 52(א) חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996.

הסדר הכרונולוגי:

בתאריך 9.12.21 הוגש כתב אישום יחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים כנגד המבקש.

ביום בו הוגש כתב האישום התקיים דיון בו הסכימו באי כוחו הקודמים של המבקש לקיומן של ראיות לכאורה. **(ראה פרוטוקול הדיון מיום 9.12.21 עמוד 1 שורה 13).**

בדיון זה ביקש ב"כ הראשון של המבקש- עוה"ד ג'אבר עאבד לשחרר את המבקש לחלופת מעצר והצדדים טענו לעניין המסוכנות בלבד.

בסוף הדיון ולאחר שהתחילו להישמע מפקחים מוצעים, ביקש ב"כ המבקש הקודם לשלוח את המבקש לקבלת תסקיר שירות מבחן.

בתום הדיון נשלח המבקש לקבלת תסקיר שירות מבחן, והדיון נדחה לצורך קבלת תסקיר.

בתאריך 13.1.22 התקבל תסקיר שירות מבחן אשר כתב כך:

בתאריך 16.1.22 הבא התייצב עורך שני במספר- **עו"ד אמיר נטור** מטעמו של המבקש. עו"ד נטור הסכים למעצרו של המבקש עד תום ההליכים, תוך שמסר כך: **"תוך שמירת זכותנו להגיש בקשה לעיון חוזר, ככל ונמצא מקום שנסבור שהוא מתאים לחלופת מעצר."**

לאור המפורט בבקשה, בטיעוני הצדדים ובהסכמת המבקש - נעצר המבקש עד תום ההליכים.

בתאריך 29.3.22 הוגשה ע"י המבקש בקשה לעיון חוזר, ע"י ב"כ החדש והשלישי במספר - **עוה"ד מיכה הולבינגר ועוה"ד .**

כתב האישום, הבקשה למעצר עד תום ההליכים ועברו הפלילי והתעבורתי של המבקש.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, רישיון הנהיגה פקע משנת 2010, ונהיגה ללא ביטוח. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

המבקש נהג משנת 2008, ורישיון הנהיגה פקע בשנת 2011.

למבקש 20 הרשעות תעבורה קודמות.

זו לכאורה הפעם החמישית בה נהג המבקש בפסילה, ופעם רביעית בה נהג כבלתי מורשה.

פעם אחת נדון בהעדרו בגין עבירה של **נהיגה בזמן פסילה** בתיק 5119-02-13. ועוד 3 פעמים

בנוכחותו בהם נדון לעונשי מאסר.

בעברו ריצה המבקש ארבעה מאסרים בפועל חלקם פלילים וחלקם בגין עבירות תעבורה:

- מחוזי י-ם - ת.פ. 2156/06 - עבירות אלימות - מאסר למשך 3 חודשים בעבודות שירות. **גזר דין מיום 9.5.07**
- שלום י-ם - 26830-12-12 - נהיגה פוחזת הפרעה לשוטר **ונהיגה בזמן פסילה** - מאסר ל 6 חודשים. **גז"ד מיום 15.4.13**
- שלום י-ם 62824-12-2013 + תיק 6147-05-13 - עבירות אלימות + **נהיגה בזמן פסילה** - מאסר למשך 5 חודשים. **גזר דין מיום 26.10.16**
- תעבורה י-ם - 3252-06-16 - **נהיגה בזמן פסילה** ורישיון שפקע - מאסר למשך 5 חודשים. **גז"ד מיום 18.3.18**

הרשעתו האחרונה של המבקש הינה מתאריך 21.6.2021 בבית משפט השלום בירושלים בגין הפרת הוראה חוקית וזאת מאחר ולא התייצב לריצוי מאסר במשך 10 חודשים.

עיקרי הבקשה לעיון חוזר :

א. טענת המבקש כי המאסר המותנה אינו חל.

ראשית טען ב"כ המבקש כי המאסר המותנה לא חל, שכן המאסר ניתן לפני שלוש שנים ושבעה חודשים וגזר הדין ניתן למשך 3 שנים.

לדבריו, גזר הדין ניתן בתאריך 18.3.18 ומועד תחילת ריצוי העונש נקבע ליום 2.10.18 מאסר למשך 5 חודשים. כך לדבריו גם עם חישוב תקופת המאסר אותה ריצה - לדבריו המאסר המותנה אינו חל.

בדין הפנה ב"כ המבקש לרע"פ 8597/20 אשר נ' מ"י והפנה לפסקה 14 לפסק דין ממנה ביקש ללמוד כי המאסר המותנה החל להימנות מיד עם מתן גזר הדין ולא לאחר סיום ריצוי המאסר.

בכל מקרה טען שגם אם תנוכה התקופה בה היה אסיר - עדיין חלפו יותר משלוש שנים וחמישה חודשים ולכן התנאי אינו חל.

ב. טענות לעניין הראיות לכאורה:

ב"כ המבקש טוען כי ישנו כרסום בעצמת הראיות לכאורה.

לדבריו, בתיק - 5119-02-13 המבקש נשפט בהעדר.

בחומר הראיות בתיק זה ישנו תצהיר של הפקדת רשיון נהיגה מתאריך 2.8.21. המאומת על ידי רכז בכיר בבית משפט לתעבורה בירושלים, מר דני חסון - (עד תביעה 10).

לדברי ב"כ המבקש, התצהיר אינו קביל ולכן לא ניתן להוכיח מתוך התצהיר כי המבקש ידע על הפסילה שהוטלה עליו בתיק 5119-02-13.

הטענות שטען כנגד קבילות אישור ההפקדה היו שתיים:

א: מעמדו של מאמת התצהיר אינו ברור.

ב: העובדה שבמקום בו צריך להירשם מספר תעודת הזהות של המבקש (בחלק של אימות החתימה)

- נכתב מספר טלפון של המבקש ולא מספר תעודת הזהות שלו.

לאחר שבית המשפט הפנה את ב"כ המבקש לכך שהמבקש הודה בחקירתו במשטרה בכך שידע שהוא בפסילה ובכך ש'ביצע הפקדה', טען ב"כ המבקש כי הם מתכוונים לנהל משפט זוטא על עניין זה, ובקש שבית המשפט יקבע כבר עתה

כי אין להתייחס לראיה זו - מעצם העובדה כי הם עומדים לטעון בעתיד טענת זוטא.

ג. טען כי הפסילה כבר רוצתה.

טענה נוספת שהועלתה על ידי ב"כ המבקש, היא כי בגזר הדין של בית המשפט בתיק- 3252-06-18 נכתב כך:

" **ובשים לב לתקופת הפסילה אותה ריצה הנאשם ב 2013**" - מכאן ביקש ללמוד ב"כ המבקש כי הפסילה בתיק - 5119-02-13 כבר רוצתה.

כמו כן הפנה לדברי התובעת בטיעונים לעונש אשר לדבריו גם מדבריה ניתן ללמוד כי המבקש ריצה את הפסילה. להלן דברי התובעת אליהם הפנה.

מתוך דברי התובעת בפרוטוקול הדיון מיום 18.3.18

" הנאשם נוהג משנת 2008 לחובתו 18 הרשעות קודמות, בניהן 3 עבירות דומות של נהיגה בזמן פסילה האחת מיום 15.4.2013 בגינה ריצה מאסר בפועל של 6 חודשים ופסילה של 8 חודשים, השנייה מיום 12.11.2013 אליה נלוותה עבירה של נהיגה ללא רשיון מתאים לסוג רכב, **בגין עבירות אלו ריצה הנאשם פסילה בפועל של 3 שנים**, השלילית מיום 26.10.2016 בגינה ריצה הנאשם מאסר על 5 חודשים בעבודות שרות, לנאשם שתי עבירות דומות לנהיגה עם רשיון נהיגה שפקע, שניהם משנת 2011, מציגה לבית משפט את הגליון.

לכן ביקש ללמוד כאמור שעונש הפסילה רוצה ולכן אינו תקף.

ד: טען לחלוף זמן מעת מעצרו ועד היום.

ב"כ המבקש טען כי חלוף הזמן מאז מעצרו של המבקש ועד עתה מקימים עילה לעיון חוזר.

טיעוני ב"כ המשיבה:

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה ומסרה כי באי כוחו הקודמים של המבקש הסכימו לקיומן של ראיות לכאורה.

לענין תחולת המאסר המותנה טענה כי המאסר המותנה חל רק לאחר סיום ריצוי המאסר החל מתאריך 12.11.19 והפנתה לסעיף 52 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

כמו כן הפנתה לחקירתו של המבקש במשטרה ומסרה כי המבקש הודה בנהיגה והודה בכך שנהג בפסילה, ולכן בקשה שלא לקבל את הבקשה.

בנוסף הפנתה לעברו הפלילי והתעבורתי של המבקש וכן לתסקיר שירות המבחן אשר לא המליץ לשחרר את המבקש לחלופת מעצר ואף לא בפיקוח אלקטרוני.

לכן בקשה לדחות את הבקשה.

דין והכרעה:

א: חילופי ייצוג אינם עילה לעיון חוזר.

בתיק זה התחלפו שלוש פעמים עורכי הדין המייצגים את המבקש. החלפת ייצוג אינה מצדיקה הגשת בקשה לעיון חוזר. לעניין זה ראה;

בש"פ 7146/15 נפטלוביץ' נ' מ"י (מיום 5.11.2015)

סעיף 20:

" **אם כן, על פני הדברים, מקרה זה אינו מעלה כל הצדקה לחרוג מן הכלל הרחב לפיו שינוי בייצוג אינו מהווה עילה לחזור ולפתוח החלטה בעניין מעצר...** "

וכן ראה, בש"פ 6083/14 אבו אלהווא נ' מ"י (מיום 18.9.2014) -

ניתן היה למעשה לדחות את הבקשה כבר בשלב זה ללא דיון בטענות המבקש, אולם עיון בטענות עצמן מלמדות כי גם בהן אין ממש.

לכן יותר מהדרוש אתיחס בקצרה לטענות המבקש לגופו של עניין.

תנאי ראשון להגשת בקשה לעיון חוזר הוא - גילוי עובדות חדשות

נקבע כי יש להראות מהפך ראייתי או כרסום מהותי ומשמעותי.

בש"פ 966/16 זידאן נ' מ"י (מיום 28.2.2016) -

מתוך פסקה 8:

" **לפי ההלכה הפסוקה, כדי להישמע בטענה שעניינה כרסום ראייתי המצדיק עיון חוזר, על**

הנאשם להראות כי בתשתית הראייתית חל "מהפך ראייתי" או "כרסום מהותי ומשמעותי" באופן שמוטט את ראיות התביעה והפך את הקערה על פיה (בש"פ 8216/13 אוהיון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 והאסמכתאות הנזכרות שם (30.1.2014); בש"פ 895/16 מדינת ישראל נ' מיוסט [פורסם בנבו] (21.2.2016) ."

הטענות שהועלו ע"י המבקש, אינן מלמדות על מהפך מהותי בראיות ואף לא על כרסום. כל שיש בהן הוא ניסיון לפרוש שונה של המשמעות מהראיות, הלכה למעשה לא חל שום שינוי בראיות הקיימות.

ב: תחולת המאסר המותנה מתחילה רק לאחר השחרור מהמאסר.

פסק הדין אליו הפנה ב"כ המבקש הנו רע"פ 8597/20 אשקר מפי כבוד השופט י. אלרון מיום 8.2.22. [פסק דין אשקר]

ב"כ המבקש ניסה ללמוד מפסק הדין כי המאסר המותנה חל מיד עם מתן גזר הדין ולא לאחר סיום ריצוי העונש. לכן טען כי משעברו מעל לשלוש שנים ממועד גזר הדין ואפילו אם תנוכה גם תקופת המאסר, המאסר המותנה אינו חל.

עיון בפסק הדין 'אשקר' מלמד כי פסק הדין קובע את ההיפך ממה שניסה ב"כ של המבקש ללמוד. פסק הדין למעשה מאמץ את 'הלכת נעים' שנקבעה בע"פ 4180/92 מדינת ישראל נ' נעים מיום (21.3.1994) (בפסקה 17 לפסק הדין). 'הלכת נעים' קובעת כי המאסר המותנה חל רק לאחר סיום תקופת המאסר. ההלכה למעשה מלמדת כי המאסר אינו מתחיל לחול גם כאשר נגזר דינו של הנאשם למאסר בפועל ולמרות שהוא אינו אסיר של ממש.

כמו כן נקבע בעניינו של אשקר (בסעיף 27) כי כפי שקובע סעיף 52(ג) לחוק העונשין, התנאי יחול רק לאחר סיום ריצוי עונש המאסר - "והכל כשבית המשפט לא הורה אחרת". דהיינו אם בית המשפט קבע במפורש בגזר הדין אחרת, הרי שהתנאי יחול מיד עם מתן גזר הדין.

מתוך רע"פ 8597/20 אשקר נ' מ"י מיום 8.2.22. מפי כבוד השופט י. אלרון (פסקה 28)

"סיכומם של דברים - כאשר נגזר על נידון עונש מאסר בפועל אשר ירוצה בעבודות שירות, תקופת התנאי השיפוטית תחל להימנות מיום סיום עבודות השירות. זאת בדומה לריצוי עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. כל זאת בהעדר קביעה אחרת בגזר הדין."

עיון בגזר הדין שהטיל את המאסר המותנה - פ"ל 3252-06-16 על ידי כבוד השופטת זוכוביצקי בסעיף 5 לגזר הדין בעמוד 14, מלמד כי בית המשפט 'לא קבע אחרת', לעניין מועד תחילת תחולתו של המאסר המותנה. בית המשפט הטיל על המבקש 7 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים ללא הנחיות מיוחדות. לכן המאסר המותנה החל לחול רק

לאחר סיום ריצוי עונש המאסר בפועל.

יתר על כן, כחודש לאחר החלטת כבוד השופט אלרון בעניינו של אשקרי, ניתן פסק דין נוסף מפיו של כבוד השופט אלרון רע"פ 785/22 חאלד דירבאס מיום 9.3.22 בעניין דומה והחוזר על דבריו שם.

מתוך רע"פ 785/22 חאלד דירבאס נ' מ"י נקבע כי המאסר המותנה חל רק לאחר השחרור

מהמאסר;

"
מכך אכן נובע, כי תקופת התנאי השיפוטית אינה חלה בפרק הזמן שבין גזר הדין בהליך הראשון ועד להתייצבות הנידון לריצוי עונש מאסרו "

אין מחלוקת שהמבקש לא התייצב לריצוי עונשו במועד שנקבע בגזר הדין על ידי כבוד השופטת

זוכוביצקי, והתייצב רק בתאריך 15.8.19 והשתחרר בתאריך 12.11.19

המבקש אף הורשע בת.פ 55890-05-20 בפני כב' השופט ריכטר בירושלים, בתאריך 21.6.2021 בגין

כך שלא התייצב למאסר, והורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

מתוך עובדות כתב האישום:

סיכומו של דבר לעניין תחולת המאסר המותנה.

המבקש שוחרר ממאסרו בתאריך 12.11.19, ורק ממועד זה החל המאסר המותנה להמנות.

כך שלמעשה טרם חלפו 3 שנים מיום שחרורו של המבקש מהמאסר ועד המועד בו נתפס לכאורה נוהג בפסילה בתיק זה 8.12.21. לכן המאסר המותנה לכאורה חל.

ג: הטענה שהמבקש ריצה את עונש הפסילה.

ב"כ המבקש טוען טענה עובדתית חלופית.

מחד הוא טוען שהמבקש כלל לא ידע על הפסילה שכן נדון לעונש פסילה ללא נוכחותו, ובאותה נשימה טען טענה הפוכה, כי המבקש סיים לרצות את עונש הפסילה. וכי כיצד ריצה הנאשם עונש פסילה שכלל לא ידע עליו ולא הפקיד את רשיון הנהיגה?!

המבקש ידע על הפסילה בה נשפט בהעדר - שכן הודה והורשע בגין נהיגה בזמן פסילה זו.

ההרשעה בתיק פ"ל 3252-06-16 על ידי כבוד השופטת זוכוביצקי, הייתה בגין נהיגה בזמן פסילה - המתייחסת לפסילה בתיק 5119-02-13 - בה נשפט בהעדר.

עניין זה נלמד מכתב האישום עצמו בו הודה המבקש.

לאחר שהמבקש הודה והורשע בכך שנהג בפסילה בגין תיק 5119-02-13 - התיק בו נשפט בהעדרו ונדון לעונש מאסר בפועל בגין כך, לא ניתן לטעון כי עונש הפסילה רוצה.

זהו אותו תיק ממש בו טוען המבקש עתה כי נשפט בהעדר ולא ידע על הפסילה.

מתוך כתב האישום בתיק פ"ל 3252-06-16 ;

לכן, כאשר ההרשעה והעונש היו בגין נהיגה בזמן פסילה בתיק 5119-02-13 בו נשפט בהעדר, לא ניתן לומר כי בגזר הדין ישנה קביעה כי הפסילה רוצתה.

הרי אם הפסילה רוצתה על מה נגזר דינו ועל מה הורשע?!

לכן אני דוחה את טענת המבקש כי ישנן ראיות המלמדות שהפסילה רוצתה.

ד: טענות ב"כ המבקש כנגד התצהיר.

ב"כ המבקש למעשה טוען כי המבקש לא ידע על הפסילה תוך שביקש "לקעקע" את התצהיר שהופקד בבית המשפט לתעבורה בירושלים בתאריך 2.8.21.

כפי שהראנו לעיל, עיון בכתב האישום- בתיק 3252-06-16 בו הודה המבקש, מלמד כי המבקש המבקש הודה בכך שהודיעו לו על הפסילה בתיק 5119-02-13 וכי הפסילה לא רוצתה.

לכן הניסיון ללמוד רק מתוך התצהיר את ידיעת המבקש על הפסילה אין לו כל ביסוס. לתביעה ישנן די ראיות להוכחת

ידיעתו על הפסילה גם ללא התצהיר - וזאת מתוך הודאתו בכתב האישום בתיק 3252-06-16.

יתר על כן - על התצהיר ישנה חתימה לכאורה של המבקש.

עיון בחקירתו של המבקש במשטרה מלמדת כי המבקש מסר בחקירתו כי ידע על הפסילה וביצע את ההפקדה של רישיון הנהיגה.

מתוך חקירת המבקש ביום 08.12.21

"...אני כבר שנתיים לא נוהג אני מחכה לסדר את הרישיון אני קבלתי מאסר של 6 חודשים על צירוף תיקים של נהיגה בזמן פסילה, והלכתי ושילמתי ועשיתי הסדר לגבי החובות שיש לי, ועשיתי תור לקורס רענון ובגלל הקורונה עד עכשיו לא קבלתי תור, ואני לא ידעתי על הפסילה בהעדר אני ידעתי על זה לפני כמה חודשים, ועשיתי הפקדה ושילמתי כסף להרבה עורכי דין שיסדרו לי את העניין של הרישיון וכולם מרמים, ואני מבקש מהמדינה צ'אנס אחרון..."

מעבר לכך, הטענה כי המבקש מבקש לטעון טענת זוטא, אין בכוחה כדי לשנות את הראיות לכאורה.

עד התביעה 10 - צריך להעיד בתאריך 25.4.22 בתיק העיקרי

העד עליו נסובה שאלת התצהיר אמור להעיד במועד ההוכחות קבועות ליום 25.4.22.

הטענות ביחס לתצהיר ולאומות צריכים להתברר במועד ההוכחות הקרוב בפני המותב בתיק העיקרי ולא בפני מותב זה בהליך קביעת ראיות לכאורה.

ה: סיכום של דבר.

אין כל שינוי בראיות לכאורה בתיק.

מעיון בתיק עולה כי המבקש ידע על הפסילה בתיק 5119-02-13 (בו נשפט בהעדר), ואף הודה בעבירה זו של נהיגה בזמן פסילה בגין בתיק זה במסגרת תיק 3252-06-16. הטענה שעונש הפסילה רוצה בתיק 5119-02-13, אין בה כל ממש, ולא ברור כיצד ניתן לטעון בכתב טענות אחד שהמבקש סיים לרצות עונש פסילה עליו כלל לא ידע.

מעבר לכך ישנה ראייה לכאורית על הפקדת רישיון תצהיר חלף רישיון בתאריך 2.8.21.

המבקש אף מודה בחקירתו במשטרה בתיק זה על כך שידע על הפסילה ועל כך שהפקיד את הרישיון.

לעניין המאסר המותנה, כבר עתה אציין כי גם לו הייתי סבור כי המאסר המותנה אינו חל, לא הייתי משנה את החלטתי. אולם, על פי 'הלכת נעים' ופסק הדין בעניינו של אשקר, הרי שהמאסר המותנה לכאורה חל, ועל כך יחליט השופט שידון בתיק העיקרי.

לאור כל האמור לעיל הבקשה נדחית.

המזכירות תודיע לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ד' ניסן תשפ"ב, 05 אפריל 2022, בהעדר
הצדדים.